

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการวิจัย

ผลที่ได้จากการศึกษาการสร้างคำในภาษาอุยกูร์ และโซอี สรุปได้ดังนี้

ก. การสร้างคำในภาษาอุยกูร์

การสร้างคำในภาษาอุยกูร์ มีอยู่ 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ การเติมหน่วยศัพท์ การซ้ำคำ และการเปลี่ยนลักษณะน้ำเสียง

1. การเติมหน่วยศัพท์

การเติมหน่วยศัพท์ มี 8 วิธี ดังนี้ คือ

ก. เติมหน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำกริยาให้เป็นคำนาม

1) เติมหน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำกริยาแสดงอาการให้เป็นคำนามที่มีความหมายเป็นเครื่องมือ อุปกรณ์ ได้แก่การเติมหน่วยหน้าศัพท์ $g-$ และการเติมหน่วยกลางศัพท์ $-ag-$

2) เติมหน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำกริยาแสดงสภาพให้เป็นคำนามที่มีความหมายเป็นลักษณะของสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากการกระทำกริยานั้นสิ้นสุดลง หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือหน่วยหน้าศัพท์ $ba-$

3) เติมหน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำกริยาแสดงสภาพให้เป็นคำนามที่มีความหมายแสดงคุณสมบัติทางกลิ่นและรสแบบนั้น หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่ คือ หน่วยหน้าศัพท์ $ca-$

ข. เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้นามสามัญเป็นคำนามใหม่ ซึ่งจะมีความหมายคล้ายคลึงกับคำนามเดิม หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่คือหน่วยหน้าศัพท์ $ga-$ $g-$ และหน่วยกลางศัพท์ $-am-$

- ค. เดิมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำแยกประเภทเป็นคำแยกประเภทที่มีความหมายเป็นการแบ่งส่วนหรือการแจกแจง หน่วยเดิมศัพท์ที่มีหน้าที่คือ หน่วยหน้าศัพท์ r-
- ง. เดิมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำบ่งชี้ที่มีหน้าที่ขยายคำนามเป็นคำบ่งชี้ที่มีความหมายแสดงการบ่งเวลา ได้แก่การเดิมหน่วยหน้าศัพท์ ra-
- จ. เดิมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำบอกระยะเวลาที่ไม่แน่นอนเป็นคำบอกเวลาที่แน่นอน ได้แก่การเดิมหน่วยหน้าศัพท์ ra-
- ฉ. เดิมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำนามสามัญเป็นคำนามที่มีความหมายชี้เฉพาะกับการบอกทิศทาง ได้แก่การเดิมหน่วยหน้าศัพท์ N (m-)
- ช. เดิมหน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำนามที่มีความหมายเป็นเครื่องมือ อุปกรณ์เป็นคำกริยาแสดงอาการ ได้แก่การเดิมหน่วยหน้าศัพท์ ra-
- ข. เดิมหน่วยหน้าศัพท์เพื่อสร้างคำกริยาใหม่
- 1) เดิมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงสภาพเป็นคำกริยาการริต หน่วยเดิมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้ คือ หน่วยหน้าศัพท์ N-
 - 2) เดิมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการเป็นคำกริยาแสดงอาการที่มีความหมายเป็นการแสดงการกระทำซ้ำ ๆ ได้แก่ การเดิมหน่วยหน้าศัพท์ r-
 - 3) เดิมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการเป็นคำกริยาแสดงสภาพ หน่วยเดิมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้ คือ หน่วยหน้าศัพท์ r-
 - 4) เดิมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาการริตเป็นคำกริยาแสดงสภาพอันเป็นผลที่เกิดจากการทำกริยาลิ้นสุดลง หน่วยเดิมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้ คือ หน่วยหน้าศัพท์ r- และหน่วยกลางศัพท์ -r-
- ฉ. เดิมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำขยายกริยาเป็นคำกริยาแสดงสภาพ หน่วยเดิมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยกลางศัพท์ -an-

2. การซ้ำคำ

การซ้ำคำมีทั้งหมด 5 วิธี ดังนี้ คือ

ก. การเปลี่ยนเสียงธรรมชาติซึ่ง เป็นการซ้ำเสียงอย่างสมบูรณ์และเป็นการซ้ำเสียงเพียงบางส่วน เพื่อให้มีความหมายเป็นจุดกำเนิดของเสียงหรือเครื่องดนตรี

ข. การซ้ำเสียงอย่างสมบูรณ์ เพื่อทำให้หน่วยคำไม่อิสระกลายเป็นคำนามที่มีความหมายเป็นพืชผัก

ค. การซ้ำเสียงอย่างสมบูรณ์ เพื่อทำให้หน่วยคำไม่อิสระกลายเป็นคำกริยาการีต

ง. การซ้ำเสียงอย่างสมบูรณ์ เพื่อทำให้หน่วยคำไม่อิสระกลายเป็นคำกริยาแสดงสภาพ

จ. การซ้ำเสียงอย่างสมบูรณ์เพื่อทำให้หน่วยคำไม่อิสระกลายเป็นคำขยายกริยา

3. การเปลี่ยนลักษณะน้ำเสียง

การเปลี่ยนลักษณะน้ำเสียง แบ่งเป็น 2 วิธี คือ

ก. การเปลี่ยนลักษณะน้ำเสียงต่ำ-ทุ้ม ให้เป็นลักษณะน้ำเสียงธรรมดาเพื่อทำให้คำกริยาเป็นคำนาม

ข. การเปลี่ยนลักษณะน้ำเสียง ต่ำ-ทุ้ม ให้เป็นลักษณะน้ำเสียงธรรมดาเพื่อทำให้เป็นคำกริยาแยกประเภท

ข. การสร้างคำในภาษาบาลี

การสร้างคำในภาษาบาลีมีอยู่ 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ การเติมหน่วยศัพท์และการซ้ำคำ

1. การเติมหน่วยศัพท์

การเติมหน่วยศัพท์มีทั้งหมด 5 วิธี ดังนี้คือ

ก. เดิมหน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำกริยาให้เป็นคำนาม

1) เดิมหน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำกริยาแสดงอาการให้เป็นคำนามที่มีความหมายเป็นเครื่องมือ อุปกรณ์ หน่วยเดิมศัพท์ที่มีหน้าที่ คือ หน่วยหน้าศัพท์ taŋ- ra-~ raŋ- ran- ʔa- และหน่วยกลางศัพท์ -aŋ-

2) เดิมหน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำกริยาแสดงอาการให้เป็นคำนามที่มีความหมายเป็นผลที่เกิดขึ้นหลังจากการแสดงกริยาลิ้นลูตลง หน่วยเดิมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือหน่วยหน้าศัพท์ N- และหน่วยกลางศัพท์ -aŋ-

ข. เดิมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำนามล่ามัญ เป็นคำนามใหม่ที่มีความหมายคล้ายคลึงกับรากศัพท์นั้น หน่วยเดิมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ ra- sa- และหน่วยกลางศัพท์ -a-

ค. เดิมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำบ่งชี้ เป็นคำบ่งชี้ที่ทำหน้าที่ประกอบคำนาม หน่วยเดิมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ ʔa-

ง. เดิมหน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำนามเป็นคำกริยา

1) เดิมหน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำนาม เป็นคำกริยาแสดงอาการ หน่วยเดิมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ ka-~ku-

2) เดิมหน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำนามล่ามัญ เป็นคำกริยาแสดงอาการ หน่วยเดิมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยกลางศัพท์ -a-

จ. เดิมหน่วยศัพท์เพื่อสร้างคำกริยาใหม่

1) เดิมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงสภาพ คำกริยาแสดงประสงค์ และคำกริยาแสดงอาการ เป็นคำกริยาการิต หน่วยเดิมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือหน่วยหน้าศัพท์ pa- sa- ka- ku- และ maN-

2) เดิมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการ เป็นคำกริยาแสดงอาการ ที่ทำให้ผู้อื่นได้รับประโยชน์ หน่วยเดิมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ sa-

- 3) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการเป็นคำกริยาที่เป็นลำเหตุ ให้เปลี่ยนแปลง หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้ คือ หน่วยหน้าศัพท์
- 4) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการเป็นคำกริยาแสดงอาการที่มีความหมายเป็นการกระทำซ้ำ ๆ หลายครั้ง หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้ คือ หน่วยหน้าศัพท์ $c_1 \left\{ \begin{matrix} a \\ u \end{matrix} \right\} c_1 v(c_2)$
- 5) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการเป็นคำกริยาแสดงอาการที่แสดงกริยาร่วมกันอย่างตั้งใจ หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยเติมศัพท์ $n-$
- 6) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการเป็นคำกริยาแสดงอาการที่แสดงการกระทำโต้ตอบกัน หรือร่วมกัน หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ $ra-$
- 7) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาที่เป็นเหตุให้เปลี่ยนแปลงเป็นคำกริยาที่มีจุดหมายในการกระทำ หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ $pha-$
- 8) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการเป็นคำกริยาแสดงอาการที่มีความหมายแสดงการกระทำซึ่งก่อให้เกิดความรำคาญ หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ $ta-$
- 9) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการเป็นคำกริยาแสดงอาการที่มีขบวนการในการกระทำซับซ้อน หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยกลางศัพท์ $-ai-$
- 10) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการเป็นคำกริยาแสดงอาการที่เป็นผลเนื่องจากการกระทำบางอย่าง หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ $ta-$
- 11) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการเป็นคำกริยาแสดงอาการ หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ $ra-$
- 12) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการเป็นคำกริยาแสดงอาการที่มีความหมายเป็นการกระทำด้วยตนเอง หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ $dan-$

2. การซ้ำคำ

การซ้ำคำแบ่งออกเป็น 3 วิธี คือ

- ก. การซ้ำเสียงอย่างสมบูรณ์ เพื่อให้หน่วยคำไม่อิสระกลายเป็นคำขยายกริยา
- ข. การซ้ำเสียงบางส่วน เพื่อให้หน่วยคำไม่อิสระกลายเป็นคำกริยาแสดงอาการ
- ค. การซ้ำเสียงบางส่วนเพื่อให้หน่วยคำไม่อิสระกลายเป็นคำกริยา
- ง. การซ้ำความหมาย เพื่อให้มีความหมายกว้างออกไปจากเดิม

ค. การสร้างคำในภาษาโซ

การสร้างคำในภาษาโซ แบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ 2 ประเภท คือ การเติมหน่วยศัพท์ และการซ้ำคำ

1. การเติมหน่วยศัพท์

การเติมหน่วยศัพท์มีทั้งหมด 6 วิธี ดังนี้คือ

ก. การเติมหน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำกริยาเป็นคำนาม

1) เติมหน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำกริยาแสดงอาการเป็นคำนามที่มีความหมายเป็น เครื่องมือ อุปกรณ์ หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ ma-la-ra-ran- N-sa- ʔa- และหน่วยกลางศัพท์ -ดก-

2) เติมหน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำกริยาแสดงอาการเป็นคำนามที่มีความหมายเป็นผลอันเกิดจากการกระทำกริยานั้นสิ้นสุดลง หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ ma-ta-pa-sa-ra-ka- ʔa- N- และหน่วยกลางศัพท์ -in-

ข. เติมหน่วยศัพท์เพื่อสร้างคำนามใหม่

1) เติมหน่วยศัพท์เพื่อให้คำนามสามัญ เป็นคำนามใหม่ซึ่งมีความหมายเกี่ยวข้องกับรากศัพท์นั้น หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ N-

2) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำนามสามัญเป็นคำนามใหม่ที่มีความหมายคล้ายคลึงกับคำนามสามัญนั้น หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ N- ra- la- ku- และ ?a-

ค. เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำบ่งชี้เป็นคำกำหนดประเภท

1) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำบ่งชี้ มีความหมายเป็นคำกำหนดสิ่งของหรือ ลักษณะการกระทำ หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ sa- kha--ha- และ ?a-

2) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำบ่งชี้ที่มีความหมายเป็นการบอกระยะกลายเป็นคำกำหนดเวลาที่แน่นอน หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ ?a-

ง. เติมหน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำกริยาให้เป็นคำแยกประเภท หน่วยที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ ra- และหน่วยกลางศัพท์ -ak-

จ. เติมหน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำนามให้เป็นคำกริยา

1) เติมหน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำนาม ให้เป็นคำกริยาการิต หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ pa- กับ ?a-

ฉ. เติมหน่วยศัพท์เพื่อสร้างคำกริยาใหม่

1) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงสภาพ และคำกริยาแสดงประสพการณ์ เป็นคำกริยาการิต หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ pa- ta- ra- และ ?a-

2) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการ เป็นคำกริยาที่ทำให้ผู้อื่นได้รับประโยชน์ หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ ?a-

3) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการ เป็นคำกริยาที่เป็นล่าเหตุ ให้เปลี่ยนแปลง หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าที่นี้คือ หน่วยหน้าศัพท์ ?a-

4) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการ เป็นคำกริยาที่มีความหมายเป็นการกระทำที่เสถียร : หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าพยางค์คือ หน่วยหน้าศัพท์ ta-

5) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการมีความหมายเป็นคำกริยาแสดงสภาพที่แสดงผลอันเกิดจากการแสดงกริยานั้นสิ้นสุดลง หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าพยางค์คือหน่วยหน้าศัพท์ la- และ ra-

6) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการมีความหมายเป็นการกระทำร่วมกันหรือโต้ตอบกัน หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าพยางค์คือ หน่วยหน้าศัพท์ ra-

7) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการมีความหมายเป็นการกระทำซ้ำ ๆ หลายครั้ง หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าพยางค์คือ หน่วยหน้าศัพท์ ci- ku- และ N-

8) เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการมีความหมายเป็นการกระทำที่ไร้เป้าหมาย หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าพยางค์คือ หน่วยหน้าศัพท์ ku-

9. เติมหน่วยศัพท์เพื่อทำให้คำกริยาแสดงอาการมีความหมายเป็นคำสั่งให้ทำกริยา หน่วยเติมศัพท์ที่มีหน้าพยางค์คือ หน่วยหน้าศัพท์ ci- และ ha-

2. การซ้ำคำ

การซ้ำคำมีทั้งหมด 3 วิธี คือ

ก. ซ้ำเสียงอย่างสมบูรณ์

1) ซ้ำเสียงอย่างสมบูรณ์เพื่อทำให้หน่วยคำไม่อิสระกลายเป็นคำขยายคำกริยาแสดงอาการ

2) ซ้ำเสียงอย่างสมบูรณ์ เพื่อทำให้หน่วยคำไม่อิสระกลายเป็นคำขยายกริยาแสดงสภาพ

3) ซ้ำเสียงอย่างสมบูรณ์ เพื่อทำให้หน่วยคำไม่อิสระกลายเป็นคำขยายคำนาม

ข. ข้าเสียงบางส่วน

1) ข้าพยางค์รอง และข้าเสียงพยัญชนะต้นกับพยัญชนะท้าย หรือการข้าเสียง แต่เฉพาะพยัญชนะต้นกับพยัญชนะท้าย เพื่อให้หน่วยคำไม่อิสระกลายเป็นคำขยายคำกริยา แสดงสภาพ

2) ข้าเสียงสระกับพยัญชนะท้าย เพื่อให้หน่วยคำไม่อิสระกลายเป็นคำขยายคำกริยาแสดงสภาพ

3) ข้าเสียงพยัญชนะต้นกับพยัญชนะท้าย เพื่อให้หน่วยคำไม่อิสระกลายเป็นคำขยายคำนาม

4) ข้าเสียงพยัญชนะต้นเพื่อให้หน่วยคำไม่อิสระกลายเป็นคำซ้อน

ค. การข้าความหมายเพื่อให้หน่วยคำอิสระมีความหมายเหมือนเดิม แต่มีเสียง และจังหวะไพบราะขึ้น

ง: การเปรียบเทียบการสร้างคำในภาษาทวย บรู และโซ

เมื่อนำผลการวิเคราะห์มาเปรียบเทียบกัน ได้พบว่าภาษาทวย บรู และโซมี การสร้างคำเหมือนกันอยู่ 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ การสร้างคำโดยการเติมหน่วยศัพท์และการสร้างคำโดยการข้าคำ การสร้างคำโดยการเติมหน่วยศัพท์ในภาษาทั้งสามที่เหมือนกัน มีอยู่ 4 ประเภท คือ การเติมหน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำกริยาให้เป็นคำนาม การเติมหน่วยศัพท์เพื่อสร้างคำนามใหม่ การเติมหน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำนามให้เป็นคำกริยา และการเติมหน่วยศัพท์เพื่อสร้างคำกริยาใหม่ สำหรับการเติมหน่วยศัพท์ในภาษาทั้งสามที่ปฏิภาคกัน ทั้งหน้าที่ (หรือความหมาย) และรูปของหน่วยเติมศัพท์ คือ การเติมหน่วยกลางศัพท์ -an- เพื่อเปลี่ยนคำกริยาแสดงอาการให้เป็นคำนามที่มีความหมายเป็นอุปสรรคและเครื่องมือ

นอกจากนี้ยังมีหน่วยเติมศัพท์ที่ปฏิภาคกันทั้งด้านหน้าที่และรูปของหน่วยเติมศัพท์ เฉพาะ 2 ภาษานั้นได้แก่ หน่วยเติมศัพท์ที่ปฏิภาคกันในภาษาบรู กับภาษาโซ มีอยู่ 6 หน่วยเติมศัพท์ อันประกอบด้วย หน่วยหน้าศัพท์ ra- ran- ?a- ซึ่งทำหน้าที่เปลี่ยนคำกริยาแสดงอาการให้เป็นคำนามที่มีความหมายเป็นอุปสรรคและเครื่องมือ หน่วยหน้าศัพท์ pa-

ซึ่งมีหน้าที่เปลี่ยนคำกริยาแสดงสภาพ คำกริยาแสดงอาการ และคำกริยาแสดงประสงค์ ให้เป็นคำกริยาการตี หน่วยหน้าศัพท์ ๓๐- ซึ่งมีหน้าที่ทำให้คำกริยาแสดงอาการเป็นคำกริยาที่มีความหมายเป็นการกระทำร่วมกันหรือโต้ตอบกัน และหน่วยหน้าศัพท์ ๓๑- ซึ่งมีหน้าที่ทำให้คำกริยาแสดงอาการเป็นคำกริยาที่เป็นล่าเหตุให้เปลี่ยนแปลง

สำหรับความสัมพันธ์ในการสร้างคำของภาษาชวกับภาษาโซ่นั้นมีการปฏิภาคของหน้าที่และรูปของหน่วยเติมศัพท์เพียงตัวอย่างเดียว และเป็นแบบ "ไม่สมบูรณ์" กล่าวคือ หน่วยหน้าศัพท์ ๓๐- ของภาษาชวซึ่งมีอยู่เพียงรูปเดียว ปฏิภาคกับหน่วยหน้าศัพท์ N- ของภาษาโซ่ ซึ่งมีอยู่ 3 รูปคือ ๓๐- ๓๑- ๓๒- เพราะหน่วยหน้าศัพท์ N- ในภาษาโซ่ จะเป็นพจน์ขณะเสียงนาสิก ซึ่งเกิดจากการกลมกลืนเสียงกับพจน์ขณะต้นของรากศัพท์

ภาษาชวกับภาษาบรู มีหน่วยเติมศัพท์ที่ปฏิภาคกันระหว่างหน้าที่กับรูปของหน่วยเติมศัพท์ เพียงตัวอย่างเดียวเช่นกัน คือ หน่วยหน้าศัพท์ ๓๐- ซึ่งมีหน้าที่เปลี่ยนแปลงคำนามสามัญให้เป็นคำนามใหม่ที่มีความหมายคล้ายคลึงกันหรือเกี่ยวข้องกัน

ส่วนการเข้าคำ จะมีการสร้างคำที่เหมือนกันทั้งสามภาษา คือ การเข้าคำอย่างสมบูรณ์ เพื่อทำให้หน่วยคำไม่มีสระกลายเป็นคำขยายคำกริยา และการเข้าความหมายในภาษาบรูกับภาษาโซ่ เหมือนกัน คือการเข้าความหมายเพื่อทำให้หน่วยคำมีความหมายเหมือนเดิม แต่เป็นสำนวนที่ไพเราะกว่าหรือความหมายกว้างออกไปจากเดิม

การสร้างคำที่เหลือจะเป็นการเติมหน่วยศัพท์ และการเข้าคำที่เป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละภาษา

3.6 อภิปรายผล

จากการเปรียบเทียบการสร้างคำในภาษาชว บรู และโซ่จะเห็นได้ว่า ภาษาบรู กับภาษาโซ่ มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันทางด้านเชื้อสายมากกว่าภาษาชวกับบรู หรือชวกับโซ่ ซึ่งผลที่ได้สนับสนุนการแบ่งกลุ่มภาษาในตระกูลมอญ-เขมร โดยเฉพาะกลุ่มภาษากะตือคของเคนเน็ธ ดี สมิธ (1981 : 191-194) ที่ใช้เกณฑ์ทางด้านสถิติความสัมพันธ์ของศัพท์เป็นอย่างดี โดยสมิธได้จัดให้ภาษาชวอยู่ในกลุ่มภาษาล่าชวากะตือคตะวันตก

(West Katuic) และให้ภาษาบรูกับโซ้อยู่ในกลุ่มภาษาล่าชาเกาะตือคเหนือ (North Katuic) โดยมีสถิติความสัมพันธ์ของศัพท์ดังนี้คือ ภาษาบรูกับภาษาบรูมีความสัมพันธ์ของศัพท์คิดเป็นค่าเฉลี่ย 58% ภาษาบรูกับภาษาโซมีความสัมพันธ์ของศัพท์คิดเป็นค่าเฉลี่ย 50% และภาษาบรูกับภาษาโซมีความสัมพันธ์ของศัพท์คิดเป็นค่าเฉลี่ย 64% และสมิธได้กล่าวเพิ่มเติมไว้ว่า

Six other Katuic languages range within 62-78 % of each other (65.4% average) and form North Katuic (NKT). North Katuic is represented here by Kattang, Makong, Sli, Sui, So and Bru. The relation of each of these languages with the other 39 languages in this study never differs by more than 10 % (only one instance of a 10 % difference) the average difference is only 2.3 % The closest other language to the North Katuic languages is Kuy(58-62%)*

จากคำกล่าวข้างต้นของสมิธ สรุปได้ว่า ภาษาล่าชาเกาะตือคที่ได้จัดให้อยู่ในกลุ่มภาษากะตือคเหนือ ได้แก่ภาษามะกอง (Makong) ภาษาลี (Sli อ่านว่าลี) ภาษาซุย (Sui) ภาษาโซ (So) และภาษาบรู (Bru) โดยที่ภาษาทั้งหกภาษานี้มีสถิติความสัมพันธ์ของศัพท์คิดเป็นร้อยละ 62-78 (ค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 65.4) โดยมีสถิติความสัมพันธ์ของศัพท์กับภาษาอื่นอีก 39 ภาษาที่ไขในงานวิจัย ไม่เกิน ร้อยละ 10 (ค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 2.3) ส่วนภาษาที่มีสถิติความสัมพันธ์ของศัพท์ใกล้เคียงมากที่สุดกับภาษาในล่าชาเกาะตือคเหนือคือภาษาบรู (Kuy) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 58-62

* Kenneth D. Smith, "A Lexicon-Statistic Study of 45 Mon-Khmer Languages." in Linguistics Across Continents (Manila: Summer Institute of Linguistics (Philippines), 1984), p. 194.

6.3 ข้อเสนอแนะ

การสร้างคำในภาษาตระกูลมอญ-เขมร เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก การสร้างคำในภาษาปัจจุบันอาจสะท้อนให้เห็นการสร้างคำในภาษาตระกูลมอญ-เขมรดั้งเดิม สำหรับผู้ที่สนใจภาษาคำศัพท์เปรียบเทียบ และเชิงประวัติ และสนใจภาษาในกลุ่มกะตูดิกเป็นพิเศษ ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอแนะ

1. ศึกษาการสร้างคำของภาษาอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในกลุ่มกะตูดิก คือ ภาษาในกลุ่มกะตูดิกกลาง (Central Katuic) และกลุ่มกะตูดิกเหนือ (North Katuic)
2. ศึกษาเปรียบเทียบการสร้างคำของภาษาในกลุ่มกะตูดิก เพื่อกำหนดสร้าง (reconstruct) โครงสร้างของคำของภาษากลุ่มกะตูดิกดั้งเดิม (proto-Katuic)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย